

Arrest

nr. 290 336 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze bijlage wordt thans als eerste bestreden en luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Demerdal op 19.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam :[A.T.D.C.]

Voornaam : [C.]

Geboortedatum : [...]

Geboorteplaats : /

Nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

Uiterlijk op 19.01.2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Demerdal op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van vals document.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

■ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een totaal vervalst Spaans identiteitsdocument.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Demerdal op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van vals document.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.2. Eveneens op 19 januari 2023 legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Demerdal op 19.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [A.T.D.C.]

Voornaam : [C.]

Geboortedatum : [...]

Geboorteplaats : /

Nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:/

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Demerdal op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van vals document.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel, werp verzoekster op:

"- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van administratieve handelingen;

- Schending van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM);

- Schending van de algemene beginselen van bestuursrecht en in het bijzonder die van behoorlijk bestuur, die van redelijkheid en van het algemene beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te oordelen met kennisneming van alle elementen van de zaak;"

Na een uiteenzetting over de ontvankelijkheid van het voorliggend beroep, die echter niet wordt betwist, betoogt zij als volgt:

"□ Op de achtergrond

Dat de verzoeker vaststelt dat de wederpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering van administratieve handelingen schendt, die niet alleen een adequate motivering, maar vooral de vermelding, in de handeling, van de overwegingen van wet en feit die als basis dienen voor de beslissing ...";

Dat de Raad van State daartoe, in een gelijkaardig geval van ontoereikende motivering, dergelijke beslissingen voortdurend en systematisch schorst wanneer hij meent dat "... de motivering van de bestreden beslissing abstract en stereotiep is, dat daaruit niet blijkt dat enige aandacht werd besteed aan de specifieke omstandigheden van het geval (C.E., arrest nr. 105.432 van 9.04.2002 A. 118.928/4930 en 118.928/4933, p. 3)

Dat de wederpartij door aldus te handelen niet alleen de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet schendt, maar ook de in de middelen genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Dat het bestuursorgaan in die zin telkens moet beslissen met inachtneming van alle ter beoordeling voorgelegde relevante elementen feitelijk en rechtens en dit in het bijzonder met inachtneming van het voorzichtigheidsbeginsel volgens hetwelk het bestuur moet overgaan tot een volledig, serieus, concreet, loyaal en aandachtig onderzoek van alle omstandigheden van het geval;

Overwegende dat de wederpartij het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van voornoemde wet van 15/12/1980;

Dat gezegd hebbende, vormt artikel 7 van voornoemde wet van 15/12/1980 enkel een maatregel van bestuurlijke politie die de administratieve overheid niet kan leiden tot een blinde, systematische en automatische toepassing.

Dat dus moet worden toegegeven dat de wederpartij zijn beslissing onvoldoende motiveert door zich te beperken tot principiële verklaringen en stereotypen van de stijl "de niet-visumplichtige vreemdeling blijft langer dan de maximale duur van 90 dagen in het Koninkrijk elke termijn van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de wet, of kan niet bewijzen dat deze termijn niet is overschreden..."

Dat uw rechtbank uiteindelijk in een gelijkaardige zaak overwoog dat "uit het voorgaande volgt dat indien de gedaagde partij, in bepaalde gevallen bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een bevel moet uitvaardigen om het grondgebied te verlaten, aan een derde -landelijke onderdaan die illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, mag deze verplichting niet zo worden opgevat dat ze automatisch en onder alle omstandigheden worden opgelegd. In de veronderstelling dat de vreemdeling illegaal op het

grondgebied verblijft, kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf dus in geen geval volstaan om het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder rekening te houden met andere elementen;

Hieruit volgt dat de verweerder ter zake niet een zekere beoordelingsvrijheid wordt ontnomen". RVV nr. 215 382 van 18 januari 2019, pp. 6-7;

Dat de motivering van het bestreden besluit derhalve ontoereikend is;

Wat de tweede bestreden handeling betreft, deze is niet explicieter over de keuze voor een driejarig toegangsverbod tot België en het gebied van bepaalde staten van de Europese Unie;

Dat de CCE, in dezelfde hoop, de bestreden handeling nietig verklaarde door te overwegen dat:

"...Bijgevolg lijkt geen enkele motivering de verzoeker in staat te stellen de redenen te begrijpen die verweerder er in het bijzonder toe hebben gebracht hem de zwaarste sanctie op te leggen, namelijk drie jaar inreisverbod op het grondgebied. Te meer daar de herinnering aan de omstandigheden van het verblijf van de verzoeker in België het op geen enkele manier mogelijk maakt om deze tekortkoming te verhelpen. Het is dus niet duidelijk hoe het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden waardoor hij zijn verblijf uit België kan aanvragen, een relevante factor zou zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het bestreden besluit zwijgt dienaangaande echter.

Het is dus duidelijk dat de motivering van de bestreden handeling onvolledig is, zodat de handeling nietig moet worden verklaard;

Overwegende dat voormeld arrest van het RVV de jurisprudentie volgt van de Raad van State die al besliste dat "...de beslissingen tot uitzetting enerzijds, en tot het verbod van binnenkomst in het Koninkrijk, anderzijds, noodzakelijkerwijs "deelbaar" zijn in de zin van het bestreden arrest, aangezien artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 de minister toestaat "in welbepaalde gevallen af te zien van het opleggen van een inreisverbod voor humanitaire redenen" (CE, arrest nr. 225.056, 10/10/2013, p. 4);

Dat aldus blijkt dat de redenering van de wederpartij met betrekking tot de inreisverbodperiode van drie jaar, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker valse Portugese documenten gebruikte en daarmee de openbare orde in gevaar kon brengen, niet volstaat;

Dat met betrekking tot de schending van de openbare orde de RVV in recentere jurisprudentie heeft overwogen dat het begrip openbare orde, in overeenstemming met de Europese jurisprudentie, "[...] in ieder geval veronderstelt dat, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die wordt gevormd door elke schending van de wet, van een reële, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 23.). Het is aan de overheid om aan te tonen dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De wetgever wilde voldoen aan de Europese jurisprudentie volgens welke de reikwijdte van het begrip openbare orde niet varieert naargelang de status van het betrokken individu, aangezien "de mate van bescherming die een samenleving van plan is hun fundamentele belangen te verlenen, niet kan variëren volgens de rechtspositie van de persoon die deze belangen schaadt" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p.p. 21 en 37; zie in dit verband met name het arrest van het HvJEU van 24 juni 2015 , H.T., C373/13, punt 77). Evenzo veronderstelt het begrip openbare orde "[...] hoe dan ook het bestaan, afgezien van de verstoring van de sociale orde door elke schending van de wet, van een reële, actuele en voldoende ernstige aantasting van een fundamenteel belang van de samenleving" (arrest Z. Zh van 11 juni 2015, C 554-13, EU:C: 2015:377, punten 48 en 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak; arrest H.T. van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en geciteerde rechtspraak) (Doc. Parl. Chambre, 2016-17, nr. 2215/001, blz. 19-20).

Zoals in herinnering gebracht door het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) met betrekking tot een inreisverbod, "[...] dient eraan te worden herinnerd dat een lidstaat verplicht is het begrip 'gevaar voor de openbare orde' te beoordelen, binnen de betekenis van richtlijn 2008/115, van geval tot geval, om na te gaan of het persoonlijke gedrag van de betrokken onderdaan van een derde land een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, wetende dat het enkele feit dat die onderdaan strafrechtelijk is veroordeeld, is op zich niet voldoende om een dergelijk gevaar te karakteriseren (zie in die zin arrest

van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015: 377, punten 50 en 54)” (arrest HvJ EU van 16 januari 2018, E., C-240/17, punt 49).

In de memorie van toelichting kunnen we, conform de Europese jurisprudentie, ook het volgende lezen: “Bovendien dient te worden benadrukt dat de beslissing in alle gevallen het resultaat is van een individueel onderzoek. Bij deze gelegenheid vindt een belangenafweging plaats. In deze context wordt de eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden gewaarborgd, met inbegrip van de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen” (Doc. Parl. Chambre, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Tot slot dient eraan te worden herinnerd dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr., ongeacht de nationaliteit van de betrokken vreemdeling, slechts een ernstige bedreiging van de openbare orde en de nationale veiligheid heeft aangegeven, die de minister of zijn afgevaardigde specifiek moet rechtvaardigen op basis van een analyse van het risico of gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal vormen, een inreisverbod kan rechtvaardigen...” (zie punt 67.3).

De vaststelling van de duur van het opgelegde inreisverbod moet er dus op gericht zijn de openbare orde te beschermen op basis van een inschatting, op de dag van vaststelling, van de duur van de gevaarsituatie van de betrokkene.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om concreet uit te werken op welke wijze zij deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen geschonden acht.

Wat betreft de aangevoerde schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoekster duidt niet welk beginsel zij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan zij gewag maakt in haar middel.

Deze onderdelen van het enig middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu zijn de bestreden beslissingen voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Hierbij wordt gepreciseerd dat zij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Tevens wordt aangegeven dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad werd betrapt op het gebruik van een vals document. Er wordt tevens verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat verzoekster verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Verder wordt onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Er wordt hierbij aangegeven dat enerzijds een risico op onderduiken bestaat en anderzijds dat verzoekster een bedreiging is voor de openbare orde.

2.5. De Raad kan verzoekster niet volgen waar zij onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State aanvoert dat verweerder zich beperkt tot “*principiële verklaringen en stereotypen*”. Immers motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing specifiek over de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Bovendien leest de Raad in de eerste bestreden beslissing niet het citaat dat zij aanhaalt ter ondersteuning van haar betoog, met name: “*de niet-visumplichtige vreemdeling blijft langer dan de maximale duur van 90 dagen in het Koninkrijk elke termijn van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de wet, of kan niet bewijzen dat deze termijn niet is overschreden...*” Het voormelde wijst trouwens op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, daar waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

gewag maakt van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Met haar algemeen betoog dat het onregelmatig karakter van haar verblijf niet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, waarbij ze verwijst naar een arrest van de Raad, maakt verzoekster niet duidelijk waarom de motieven die in het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen worden gelezen en die handelen over haar situatie ontoereikend zijn.

2.6. In de tweede bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Tevens wordt gemotiveerd waarom er een termijn van drie jaar wordt opgelegd en blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeksters zaak. Hij vermeldt dat een schending van de artikelen 3 en artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt omdat verzoekster verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Waar verzoekster wijst op een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat de referentie van het arrest niet wordt vermeld, dat er alleszins in het Belgische rechtssysteem geen precedentenwerking uitgaat van arresten en dat zij niet aantoonde dat het aangehaalde arrest haar situatie betreft. Immers kan in de tweede bestreden beslissing niet worden gelezen dat er sprake is van *“het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden waardoor hij zijn verblijf uit België kan aanvragen”* waarover het aangehaalde arrest zou handelen. Ook ziet de Raad de relevantie niet in, minstens licht verzoekster dit niet toe, van het citaat uit een arrest van de Raad van State van 10 oktober 2013 dat handelt over een inreisverbod dat samengaat met een bijlage 13septies die werd uitgevoerd. Dit is niet de situatie van verzoekster.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer verzoekster in haar betoog de draagwijdte weergeeft van de materiële motiveringsplicht, die de deugdelijkheid van de motieven betreft. Verzoeksters andersluidende overtuiging dat de formele motiveringsplicht wel geschonden is volstaat te dezen niet.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoekster niet dat zij zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Met haar algemeen betoog dat verweerder *“een blinde, systematische en automatische toepassing”* maakt van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet zonder te concretiseren met welke elementen hij geen rekening heeft gehouden, toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad wijst erop dat verweerder zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoekster op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft maar tevens vaststelt dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en bijkomend op zorgvuldige wijze is nagegaan of verzoekster een gezins- of familieleven in België heeft en of er eventueel medische problemen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Verzoekster brengt hiertegen niets in concreto in.

2.9. Specifiek voor wat betreft het inreisverbod voert verzoekster aan dat dit uitsluitend is gebaseerd op het feit dat zij valse documenten gebruikte en dat dit niet volstaat om vast te stellen dat zij *“daarmee de openbare orde in gevaar kon brengen”*.

2.10. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat aan verzoekster geen termijn om vrijwillig te vertrekken werd toegestaan. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken – wat reeds werd vastgesteld in de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing – rust er op hem de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Voormelde bepaling laat toe om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen. Het inreisverbod heeft in casu een geldingsduur van drie jaar waarbij wordt gesteld: *“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Demerdal op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van vals document. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”* Verzoekster betwist niet dat ze op heterdaad werd betrapt met een vals document. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder dit als een verzwarende omstandigheid aanwendt om een geldingsduur van drie jaar te voorzien voor het inreisverbod, daar waar hij tevens vaststelt dat verzoekster heeft verklaard geen gezinsleven of minder-jarige kinderen te hebben in België en geen medische problemen te ondervinden. Met haar theoretische uiteenzetting over het begrip *“openbare orde”* en de verwijzing hierbij naar rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof gaat verzoekster eraan voorbij dat het bestreden inreisverbod niet werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster legt nergens concreet uit waarom het bezit van een vals document niet volstaat om vast te stellen dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, zoals verweerder het heeft vastgesteld.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA